

hodny, ježto zastupování bylo i dle vlastního tvrzení žalobce jen přechodné; uspořádání pracovních hodin, informace z oběžníků pak nic neměnila na podstatě skutečného a vlastního jeho zaměstnání. Dovolatelka napadá závěry soudu odvolacího a poukazuje k tomu, že pro posouzení jakosti práce nejsou rozhodné okolnosti uváděné soudem odvolacím t. j. zodpovědnost práce a okolnost, že i před žalobcem konala práci tu síla úřednická. Dovolatelka poukazuje k tomu, že i práce dělníka jest zodpovědná, neboť i tento může způsobiti značnou škodu a že dotýčný úředník konal i jiné práce. Jest přiznati dovolatelce, že ony okolnosti o sobě nestačí, by na jejich podkladě mohla se posouditi kvalita práce žalobce. K označení jeho činnosti za vyšší ve smyslu § 1 zák. o obch. pomocnících se vyžaduje, by k úkonům jeho bylo potřebí zvláštní zručnosti a odborné zkušenosti, která se u obyčejného dělníka nepředpokládá a nežádá; úkony jeho musí přesahovati obor a výši obyčejného dělníka (viz roz. čís. 9318 sb. n. s.). Přihlédne-li se k tomu, co o vedení kartoteky zboží zjistil soud pracovní, na čemž soud odvolací nic neměnil, jest usouditi, že šlo u žalobce o pouhé přepisování zboží do kartoteky z dodaných dokladů, po případě vypisování z kartoteky, aniž žalobce rozhodoval samostatně o tom, kam se zanášky mají státi, že tedy jeho práce nepřevyšovala výkonnosti obyčejné písařské síly. Totéž platí o podání vysvětlení z těchto dokladů. Neprávem tedy označil soud odvolací práce žalobcovy za práce vyšší. Pro posouzení sporné otázky jsou rozhodné výhradně služby a práce konané žalobcem a nezáleží na tom, kdo práce ty konal dříve, komu byl žalobce podřízen, ani na tom, zda konal práci v hodinách úředních a dostával oběžníky.

Čís. 13740.

Železniční zaměstnanci.

»Službou« ve smyslu § 7 stanov pensijního fondu čsl. státních drah jest rozuměti službu **ž e l e z n i č n í**, kterou měl vykonávati zaměstnanec dráhy podle své příslušnosti k určité skupině železničních zaměstnanců, nikoliv však jen služební úkony, jež zaměstnanec skutečně prováděl naposled před zánikem služebního poměru.

(Rozh. ze dne 7. září 1934, Rv I 1079/34.)

Žalobce byl pomocným zaměstnancem čsl. státních drah. Byv státní železniční správou vypověděn ze služeb dnem 20. června 1931, domáhal se na československém státu (na pensijním fondu čsl. státních drah) placení pense. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, **N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o**

d ů v o d ů:

Žalobce se domáhá placení pense a nárok na ni vyvozuje z ustanovení § 7, odst. 3, čís. 2 stanov pensijního fondu čsl. státních drah, podle něhož pomocný zaměstnanec nabývá nároku na pensi, **byl-li státní želez-**

niční správou ze služeb vypověděn, dovršil-li přede dnem zániku služebního poměru aspoň pět skutečných nebo započtených členských roků a byla-li důvodem výpovědi tělesná nebo duševní neschopnost služby, již si nepřivodil ani úmyslně ani páchaje zločin soudně zjištěný. Není sporu o tom, že žalobce byl pomocným zaměstnancem čsl. státních drah, že byl státní železniční správou vypověděn ze služeb dnem 20. června 1931 a že do toho dne dovršil aspoň pět členských roků. Jde tedy jen o to, zda důvodem jeho výpovědi byla jeho tělesná nebo duševní neschopnost služby, kterou si nepřivodil ani úmyslně ani páchaje zločin soudně zjištěný. V tomto směru stanoví § 7, odst. 3 čís. 2 pensijních stanov dvě podmínky. Především neschopnost služby a dále, že tato neschopnost byla železniční správě důvodem k výpovědi. Dovolatel hájí názor, že »neschopností služby« jest rozuměti jen neschopnost ke službě, kterou zaměstnanec posléze konal — to jest nezpůsobilost k výkonům prováděným posledně před zánikem služebního poměru. Tento jeho názor nelze však uznati za správný, neboť pro tak úzký výklad neposkytuje doslov a smysl ustanovení § 7 pensijních stanov žádné opory. Tyto stanovy upravují pensijní pojištění zaměstnanců čsl. státních drah, z čehož plyne, že »službou« ve smyslu § 7 těchto stanov jest rozuměti službu železniční, kterou má vykonávati ten který zaměstnanec dráhy podle své příslušnosti k určité skupině železničních zaměstnanců, nikoli však jen takové služební výkony, jaké ten který zaměstnanec skutečně prováděl naposled před zánikem služebního poměru. Pokud se v dovolání podrobně uvažuje o rozdílu mezi relativní a absolutní nezpůsobilostí k u p r á c i s poukazem na zákon o pojištění u zaměstnanců pro případ nemoci, invalidity a stáří ze dne 9. října 1924 č. 221 sb. z. a n. v doslovu zákona ze dne 8. listopadu 1928 č. 184 sb. z. a n., nelze z jeho obsáhlých vývodů nic podstatného vytěžiti pro výklad pojmu neschopnosti k e s l u ž b ě ž e l e z n i č n í, neboť jest možné, že ten, kdo není schopen konati službu u dráhy, jest přes to způsobilý k jinakým úkonům pracovním, tedy i k jinému výdělku, než jaký plyne ze služby železniční. To právě má na mysli i § 7 stanov pensijního fondu čsl. státních drah, když vedle »neschopnosti služby« uvádí [v odst. 1 čís. 3 b), c), v odst. 2, v odst. 3 čís. 4 b), c) a v odst. 4 čís. 3 b), c)] »neschopnost služby a jakéhokoliv jiného výdělku«. V souzené věci bylo nižšími soudy na základě znaleckého posudku zjištěno, že žalobce v době, když byl ze služeb železničních vypověděn, byl způsobilý ke službě v kanceláři a ve staniční budově, kde nemusil choditi přes koleje. Z tohoto zjištění vyplývá závěr, že o žalobci nelze tvrditi, že byl v době výpovědi neschopen k železniční s l u ž b ě, třeba byla jeho způsobilost k této službě poněkud zmenšena, neboť zmenšení služební způsobilosti nelze klásti naroveň neschopnosti služby. Nebyla-li zjištěna žalobcova neschopnost služby, nemohla ovšem ani býti skutečným důvodem k jeho výpovědi. Odvolací soud posoudil tudíž věc po právní stránce správně, uznal-li ve shodě se soudem první stolice, že žalobní nárok nemá opory v ustanovení § 7 stanov pensijního fondu čsl. státních drah.